

Marjanca Kočever
Colarič

ČAS rojevala je ta hiša
BREZ ROJSTEV rojevala
 so se pajčevine
 trgale od krikov
 se je voda penila
 v studencu
 ledena
 je smreka odgnala
 kot psalm visoka

 poldnevi so gnetli sonce
 roke so bile glina
 žgana v poletjih

 vse je še tu od takrat

 le škrebetavec je sam
 v vse stvari
 svojo prisotnost naslonil

POD na poševnem pesku
 PRIVZDIGNJENIM se ogibamo teles
 KRILOM nekaj udarja za nami
 NEBA

umakni oče palico
 da se ti ne zapiči v oko
 steklovina let
 niha v tebi
 ko stopaš
 po suhi mivki

pripogiba se dan
 ribe pod vabami
 brezglavo bežijo

pozabljena ura pod kamni
 sipko teče čas
 ne plime ni ne oseke

dež bo in polna luna vzhaja
 pod privzdignjenim
 krilom neba

tu na obrežju
 svetlolas otrok
 hlipa pod rdečo obvezo

SNIDENJE čakaš med listjem
 cesti pod seboj prisluškuješ
 ko se oglasi
 ti zanihajo prsti
 v starih deskah
 zavzdihne
 ilovica zagomazi
 pod tvojimi nogami

tako je
 ko se nagne k tebi
 tišina dotika

vznemiri se vrh
 tvoje samotne smreke
 in večerni nož
 si odreže
 sredico lune

UTRINEK razblinja se voda
 ko se okroglo rodi dan
 z obročem krog sebe

razsujejo se gnezda
 polna ptičev
 po travah

teče nekdo
 k viru tega dne
 in je vse manjši

v grmovju izgine
 ko ga oblizne sonce

POLETJE 82(I) travnata driada
 močvirje
 otok

latje visoko
 s sončnimi
 trni združeno

ni krika v lesu
 pritajeni ogenj
 zeleno prostranstvo

izgubiš se v tišini

kakor metulj
 brez kril
 pogineš
 da se ne bi videl
 z višine
 ko odhajaš

POLETJE 82(II)

poletje
bodljikavo
visoko kot jastreb
stopala bolijo
trnje
se zajeda pod kožo

bele krpe bezga
vonj vročine
ostro poletje
požgana jutra
ob krikih
glinastih petelinov

vino puhti po gričkih
kakor soparica

onkraj tega kamenja
ti
neubranljivo mlad
bodljikav je tvoj smeh
razdrobljeno dajanje
čeprav čas noče
da bi posegali vanj

hodiš za menoj
kot topla
razdražena zver

iz goste teme
sije tvoja gladka prisotnost